

El darrer concert d'Al Tall a Catalunya es farà a Manresa

► La veterana formació valenciana actuarà el 24 de juny al teatre Kursaal

REDACCIÓ | MANRESA

Manresa serà la darrera ciutat del Principat on es podrà veure actuar el grup valencià Al Tall. La Sala Gran del Kursaal acollirà el 24 de juny –dia de Sant Joan i Diada Nacional dels Països Catalans– el concert d'aquesta formació valenciana que, l'octubre passat, després de 38 anys de carrera, va anunciar la seva decisió de cloure la seva carrera artística. El febrer passat l'Auditori de Barcelona acollia el primer concert de comiat, «Al Tall per sempre». El de Manresa, «Al Tall, últim concert a Catalunya», organitzat gràcies a la col·laboració de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), el Col·lectiu Desvalls, Òmnium Bages i El Galliner, serà l'adéu definitiu de la formació als escenaris catalans.

Al Tall, que va actuar per darrer cop a Manresa el 2008, a la Fira Mediterrània, es va formar l'any 1975 amb Vicent Torrent, Manuel Miralles i Miquel Gil, amb un plantejament renovador de la



SOLEDAD DESFILIS

El grup va anunciar la seva dissolució l'octubre passat

música tradicional. La formació la integren Vicent Torrent, Manuel Miralles, Jordi Reig, Enric Banyuls, Xavier Ahuir, Robert Moreno i Maribel Crespo. El repertori dels concerts de comiat fa una menció especial a l'últim disc del grup, *Vergonya, cavallers, vergonya*, parafrasejant el crit de Jaume I.

Entrades a 15 euros

Les entrades per assistir a aquest concert de comiat es podran comprar a partir de divendres vinent, 17 de maig, a les 6 de la tarda, a les taquilles del Kursaal, per telèfon (93 872 36 36) i per Internet (www.kursaal.cat). Tindran un preu únic de 15€.

Ovació i ple total a l'òpera «La Traviata»

► EL KURSAAL va cloure la temporada d'òpera, dimecres a la nit, amb la posada en escena de *La Traviata*, de Giuseppe Verdi, a càrrec dels Amics de l'Òpera de Sabadell, i amb la mezzosoprano manresana Marta Valero (en la imatge) en el repartiment. Amb una escenografia molt minimalista, la representació va acabar amb una ovació i el públic dret.



SALVADOR REDÓ



Manuel Quinto
Crític de cine

L'exorcista

La meua filla estava posseïda per un dimoni. Me'n vaig assabentar quan a la primera adolescència li va venir la menopausa per comptes de la regla, i jo ja em vaig ensumar que alguna cosa no anava del tot bé. Poc després, la nena, la cucota de casa, va començar a fer el típic en aquests casos: vomitar verd, blasfemar contra l'Esperit Sant, garlar en arameu amb la veu estafeta, levitar tot rient com una boja, fer pets pudents i recitar Baudelaire en patois. Ho vaig anar a consultar a mossèn Gallufa, eximi teòric doctorat en Sapatriística, i em va dir que el primer que calia era saber quin dimoniot s'havia apoderat de la pobreta Magina, que no era

el mateix Eurímore, la hiena escrofulosa, o Kobal, el menjamerda, que Nergal, el bell tenebrós. Entre els diables, com a tot arreu, n'hi ha que fan fàstic i d'altres patxoca.

Em vaig ajuntar amb pares i mares que tenen un problema semblant i hem constituït una associació per poder reunir-nos cada mes, demanar subvencions i sortir a la tele. Com que sóc separada –l'Amarant se'n va anar a tenir cura de la salut dental dels caimans de l'Orinoco i encara l'espero–, la colla em serveix per esbargir-me i fer amistats. En una de les trobades decidirem anar a buscar l'exorcista millor del món per veure si podria treure tots els malignes possibles de l'interior de la nostra mainada. La revista Black Kiss i la web <http://www.upwithgoat.com> coincidien a posar al capdamunt de la classificació el monjo Cucurbites, que exercia les funcions d'eremita a la serralada de Pindos, a Grècia.

Atès que l'Església Ortodoxa grega també ha estat privatitzada, ens va costar bastant trobar el cenobita. A la fi, el vam albirar damunt d'un arbre, tot ple de moixons de cap a peus i fumant herba turca. Li vam explicar la nostra necessitat i el que volíem en poques paraules. Ell es va espolsar l'ocelleria rusticana, baixà de l'arbre i, en silenci, ens va seguir fins a embarcar a l'aeroport Elefthérios Venizelos. Com

que en poc temps i molts cops de colze jo m'havia convertit en la presidenta de l'associació, vaig ser la primera a gaudir dels serveis de l'anacoreta. El vaig portar al xalet dels afores de Sitges, on vivim la Magina i jo des que el papà i la mamà van volar al cel en un atemptat del Front Nacional d'Alliberament de la Franja.

Només entrar a la cambra, la meua filla va canviar la cara de fúria per una expressió de sarcasme: «hòstia tu, el Cucurbites!», exclamà. «Mecagum ronda! Què ets l'Alastor?», replicà el penitent. «Collons de Déu! Encara pugues als arbres?», «Sí, però em dedico als exorcismes principalment». «I cobres en negre, és clar». «Tu no saps com estem a Grècia amb la crisi». «Oh, i tant! A l'infern fa tres mesos que no paguem el gas».

I així van xerrar com bons amics una estona, fins que el Cucurbites va dir: «escolta, tio: em faràs el favor de sortir de dins d'aquesta marreca, oi?». «Va, vinga, ho faig per tu. De totes maneres, ja n'estic fart de fer el tanoca». I se'n va sortir en un no res. El monjo va cobrar una picossada i se'n va anar a l'hotel Sant Sebastià a passar la nit.

Ara la Magineta és una nena normal: no estudia, tot li fa mandra, menysprea els professors, li cou l'entrecreix i va tot el dia enganxada al mòbil. Estic ben contenta, gràcies a Déu.

LA CONTINUÏTAT



LLETRA DE
BATALLA

Llorenç Capdevila

ESCRITOR
lcapdevila2@gmail.com

El divendres 3 de maig vam presentar la reedició que ha fet l'editorial mallorquina Ensiola de la novel·la *El Casino dels senyors*, de Joaquim Amat-Piniella. L'acte va tenir lloc, com no podia ser d'altra manera, a la sala d'actes del Centre Cultural del Casino. A mi em va tocar fer-ne una senzilla anàlisi literària. Vaig intentar definir la novel·la com un retrat de la burgesia manresana d'abans de la guerra, una classe social que, emparada en una filosofia segons la qual l'evolució del món segueix els paràmetres de «la continuïtat», va mantenir el seu espai de poder i el seu lloc al Casino, després del conflicte bèl·lic. Tot seguit, l'amic Lluís Calderer va repassar, amb un rigor històric contrastat i documentat, l'episodi que va viure Amat-Piniella el 2 de febrer del 1960 quan, amb motiu d'una modesta Fira del Llibre en Català que tenia lloc a la plaça de Sant Domènec, va venir a Manresa per signar exemplars de la seva novel·la, publicada quatre anys abans. Aquell dia, Amat-Piniella va ser increpat per un conegut dirigent falangista i obligat a abandonar la ciutat, a la qual, almenys públicament, no tornaria mai.

A pilota passada, m'adono que en la presentació, que a la vegada volia ser un acte de desgrecge cap a l'escriptor manresà més important del segle XX, s'hi va escaure un altre tipus de continuïtat: la literària. En un mateix espai coincidíem tres generacions d'escriptors locals. Evidentment, el centre de

l'acte va ser Joaquim Amat-Piniella, representant d'aquella generació d'autors que van accedir al món de les lletres amb certa normalitat en bona part gràcies a l'ambient cultural de la República; escriptors que durant aquell període van convertir-se en joves promeses de la literatura catalana i per als quals l'arribada de la guerra va representar un trencament sobtat i traumàtic de la seva projecció; escriptors que, tanmateix, malgrat les dificultats associades a la repressió, l'exili o, com en el cas d'Amat-Piniella, l'horror dels camps de concentració, van continuar escrivint, i ho van continuar fent en català. Gràcies a escriptors com Amat-Piniella (o Espriu, o Calders, o Rodoreda, o Viñoli...), una nova generació (la dels qui van començar a escriure als seixanta i als setanta, representada aquell dia per Lluís Calderer) va comptar amb uns referents vius a l'obra dels quals aferrar-se per recuperar la normalitat. Us imagineu què hauria pogut passar si, desenganyats, els autors de la generació d'Amat-Piniella haguessin abandonat l'exercici de la literatura en català?

Els de la meua generació, que –si no del tot, almenys en bona part– ja vam anar a escola en català, ho hem tingut més fàcil. Per això és tan important que no oblidem (i que no ho oblidin, tampoc, els de la generació més jove) la transcendència social i cultural de la fidelitat que, cap al seu poble i la seva llengua, van mantenir aquells escriptors de la generació que Joan Fuster qualificava de «sacrificada». Cal recordar que avui la literatura catalana té la mala salut de ferro que té gràcies al fet que, els anys 40 i 50, hi va haver un conjunt d'autors que, sense renunciar a la qualitat literària, van (i aquí, per força, hem d'acabar citant Espriu) «salvar-nos els mots».